

Olin žije

„Zmizel?“ nevěřil Luki. Jedině on a Oliva zůstali se mnou, protože ostatní už dávno seběhli dolu do jídelny. „Pojďme ho hledat!“ zavelel.

A tak zatímco učitelka Sýkorová hledala venku na školním dvoře a kolem školy, my jsme začali systematicky pročesávat školu zevnitř. Prohlídli jsme tělocvičnu, vrátnici se školníkem, všechny třídy, odborný učebny, dokonce jsme zaklepali na každé kabinet, jestli tam náhodou Tomáš není, stihli jsme ještě na poslední chvíli oběd, proslídili jsme tedy i jídelnu, ale Tomáš nikde.

„Vždyť jsme se nepodívali, jestli tu má větrovku a boty!“ řekla Oliva. Jak je možný, že jsme nešli dolu do šaten hned na začátku? Co když Tomáš odešel ze školy, nebo ho nedej bůh někdo vylákal?

Letěli jsme dolu do šaten, a opravdu – v jeho skříňce chyběla větrovka a boty! Byl tam akorát plátěný vak na tělocvik a Tomášovy školní pantofle. Nevzpomínám si, že bych se kdy tak rychle obouvala a oblékala. Za chvíli jsme byli už všichni tři před školou.

„A co teď? Zkusíme obchody, cukrárnu, nebo park?“ říkám.

„A neměla bys zavolat vašim, jestli Tomík není doma?“ ptá se Oliva, ale já mám strach mámě zavolat, protože ta se zblázní, až zjistí, že Tomáše hledáme.

„Možná potkal tetu Pavoukovou a někde se s ní zapovídal,“ přemýšlím nahlas, ale najednou vidím, že obě Pavoukové, Melánie i Sibyla, si vykračují po druhý straně ulice. Bez Tomáše.

„Pamatuješ si, jak se vám kdysi dávno Tomáš ztratil?“ ptá se Luki. „Pamatuješ si to?“

Tak tohle mě nenapadlo.

„A víš, kde jsme ho našli, vid?“ usměje se a já si na jednou strašně moc přeju, aby měl pravdu. Abychom

